

Verslag Algemene Ledenvergadering

Op 15 juni was het alweer zover: tijd voor de jaarlijkse Algemene Ledenvergadering! Net als vorig jaar kwamen we bijeen in Baarn en was Harry Schram onze gastheer. Hij zorgde ervoor dat we niets tekort kwamen. Regelmatig verscheen er tijdens de vergadering een kan koffie, thee of schaal gebakjes voor mijn neus met de vraag "wil je nog?".

De ALV staat altijd deels in het teken van formaliteiten. Het vaststellen en bespreken van het jaarverslag bijvoorbeeld. Volgens ons Algemeen Bestuurslid Paul het 'saaie' gedeelte, maar dit werd terecht in twijfel getrokken door een aanwezig lid, die zei dat het toch inspirerend was te lezen wat onze organisatie heeft verzet het afgelopen jaar. Als bestuur werden we wat stil van een dergelijk compliment.

Het jaarverslag, opgesteld door onze secretaris Jennifer, werd geprezen om haar structuur en opbouw, zeker ook omdat Nederlands niet de moedertaal is van Jennifer. Inhoudelijk bespraken we de status van de projecten, de begroting voor 2019 en werden er suggesties gemaakt om het jaarverslag en de organisatie in het algemeen te verbeteren.

Een lid merkte op dat het niet helemaal duidelijk was dat leden van Eirene op de ALV ook daadwerkelijk stemrecht hebben over de koers die de organisatie vaart en activiteiten die zij uitvoert. Dat stemrecht hebben zij inderdaad en kunnen zij gebruiken op de ALV. Mocht dat niet duidelijk zijn geweest in voorgaande jaren, onze excuses daarvoor namens het bestuur. Graag verwelkomen we zoveel mogelijk Eirene leden op onze jaarlijkse ALV zodat zij kunnen meepraten, -denken en -stemmen.

In het kort de belangrijkste punten:

- Linda treedt af als voorzitter, Paul neemt deze taak over ad interim. Linda wordt benoemd tot Algemeen Bestuurslid.
- Het jaarverslag 2018 wordt goedgekeurd. De kascommissie verleent decharge aan penningmeester en bestuur, met de opmerking dat in de dechargeverlening wordt bijgevoegd dat met 'stichting' ook 'vereniging' wordt bedoeld.
- De fusie met Pais is stopgezet. Het bestuur heeft hiervoor verantwoording afgelegd.

Traditiegetrouw werd de dag afgesloten met een inspiratiemiddag. Dit jaar is gekozen het beleid voor de komende jaren te bespreken. Uit de discussie bleek onder andere dat de kracht van Eirene zit

Volg EIRENE ook op Facebook, Twitter en YouTube.

Met deze keer...

EIRENE Nederland

- Verslag ALV
- Van de Voorzitter
- Tuzla
- Vredessymposium Update

EIRENE Internationaal

- Leven zonder geweld
- Het verleden verwerken in Kosovo
- Eirene-International ALV en Pinkstervergadering

in het faciliteren van ontmoeting, het inclusief denken: iedereen doet mee. Door elkaar te leren kennen leg je verbinding. Door een klein zaadje te planten, groeit het wellicht uit tot iets groots. Kijk maar naar het project rondom geweldloze communicatie in Bosnië. Het gaat niet om ontwikkelingshulp, maar om ontwikkelingssamenwerking.

Het verder uitbouwen van onze expertise op het gebied van geweldloze communicatie is een interessante richting voor Eirene. We zijn

onder andere aan het kijken of we een dergelijk project kunnen opzetten (of bij aan kunnen sluiten) in Oekraïne, maar kijken ook naar uitbreiding in de Balkan (waar immers al contacten zijn).

De inspiratiemiddag leverde waardevolle inzichten op voor het beleid de komende jaren. In volgende nieuwsbrieven allicht meer hierover. Graag sluit ik af met een voorbeeld dat werd genoemd op de ALV over de impact van het kleine: je gooit misschien een klein steentje in het water, maar kijk eens hoe groot de ringen zijn die het creëert!

PROJECT VERSPREIDEN GEWELDLOZE COMMUNICATIE TUZLA AFGEROND

In een weekend eind maart reisden Linda, Dejan en ik samen met Thera (een assessor van de Nederlandse GC-groep) samen naar Tuzla om de laatste trainingssessie van de cyclus die wij met Muios, Amica Edica en de Nederlandse Rosenberg-GC groep opgezet hebben, te realiseren. Het doel was, om naast het uitvoeren van deze laatste training in gesprek te gaan over een eventueel vervolg en natuurlijk het geheel weer eens te ondergaan en waar te nemen wat hier in de afgelopen jaren plaatsgevonden heeft.

Op de eerste avond kwamen we bijeen in een klein eethuis. De deelnemers, die ik ruim 2 jaar niet gezien had, zaten aan tafel te wachten op ons. Het was een warm welkom, ik werd bijkans doodgeknuft door deze mensen. Daarmee toonden ze hun dankbaarheid voor wat wij, Eirene NL, ze gegeven hadden de afgelopen jaren. Dit geef ik hierbij dan ook graag door aan U allen. Het was een heerlijke ontmoeting en de kennismaking door Thera en Linda met de mensen was ontspannen en intens. Dejan en ik haalden oude contacten op.

Zaterdag werd het programma samen met de deelnemers vastgesteld en gingen we aan de slag. Ik was aangenaam verrast door het niveau wat bij de deelnemers in die 2 jaar bereikt was. Thera speelde flexibel in op dit hoge niveau en nam ons mee naar een stevige verdieping van kennis, kunde en ervaring in deze dag. Het was ongelooflijk wat er allemaal uitkwam, welke verdieping, openheid en kwetsbaarheid er aan de dag gelegd werd. Met een een-op-een sessie met Sandra waarin zij samen met Thera haar gedachten en gevoelens op een voor haar bijzonder belangrijk thema in het bijzijn van de groep afpelde werd voor haar duidelijk welke keuzes door haar gemaakt konden gaan worden. Ontroerend te zien hoe dit proces zich bij haar voltrok en hoe het ook bij jezelf kan gaan. Daarnaast werkten we vanuit het thema van de dag: Zoek in de jakhals

van de ander de jakhals bij jezelf, en ga de confrontatie met jezelf aan. Het was een prachtige oefening om te onderzoeken hoe je op situaties reageert en hoe je voortdurend bezig bent te oordelen. Om zonder oordeel een situatie en een ontmoeting aan te kunnen gaan is een bijzondere confrontatie met jezelf, maar gelijktijdig een geweldige mogelijkheid om impasses in conflicten te doorbreken en mooie, werkbare compromissen tot stand te brengen.

Op de zondag gaf Thera een mooi college over hoe je hersens werken en je lichaam aansturen en hoe je basale lichamelijke functies zoals enerzijds bloeddruk en ademhaling en anderzijds bijvoorbeeld immuunsysteem interveniëren met je emoties. Met dat als basis kun je de connectie met jezelf prima onderzoeken en dus die confrontatie aangaan. Hoe je je lichamelijk voelt zegt veel over je geestelijk welzijn en andersom.

In de evaluatie zei een zeer gelovige Moslima dat zij in deze training méér God ervaren had dan normaal in haar gebeden. Wij werden er stil van: als je jouw persoon zo kunt verbinden met je geloof moet er toch wel iets bijzonders aan de hand zijn. Dat was ook zo.

Na de training hadden we een gesprek met de kerngroep, hoe willen we verder en hoe gaat het verspreiden van dit grote goed verder in de West-Balkan. We gaan dat in het najaar met de dames bespreken, zij komen hier een basistraining op de vrijwilligersdag geven in het Bosnisch, die simultaan vertaald zal worden door Dejan, zodat wij kunnen ervaren hoe je getraind wordt in zoiets moois in een taal die vrijwel onbegrijpelijk is voor je.

Mocht U geïnteresseerd zijn om dit mee te maken op zondag 10 november in Amersfoort, meld U zich dan aan, wij hebben een beperkt aantal plekken beschikbaar voor leden.

Graag per email naar:
Eirene.Penningmeester@gmail.com

INVESTEER IN VREDE: SUCCESS GEGARANDEERD!

Het digitale tijdperk biedt veel mogelijkheden om te raadplegen en je te laten informeren. Informatie gaat razendsnel grenzen over. We weten veel meer en veel sneller welke problemen er aan de andere kant van de wereld plaatsvinden. Hierdoor lijkt het soms alsof er steeds meer ellende op de wereld is. Maar is dat wel zo?

In de jaren '50 stierven wereldwijd 22 op de 100 duizend mensen door oorlogsgeweld, inclusief terrorisme. In de jaren '80 zakte dat tot vijf. En vandaag [2016] staat de teller op 1,5 oorlogsdode per 100 duizend mensen. En ook al is nog steeds elke dode er één teveel, juist deze daling in oorlogen en oorlogsdoden is ronduit bemoedigend.*

Er gebeurt zoveel goeds op de wereld. Aan deze successen moet veel meer aandacht besteed worden. Tijdens het vijfde vredessymposium gaan we dat dan ook doen. We kijken naar wat er allemaal bereikt is. Wat er

allemaal goed gaat. En welke interessante initiatieven er allemaal bestaan. En wat JIJ kan doen om hier aan bij te dragen.

Een investering in vrede is een investering met gegarandeerd succes. VN-secretaris-generaal António Guterres noemde investeren in het "vredescontinuüm" de "beste garantie tegen instabiliteit en onveiligheid."

Heb jij een succesverhaal over vrede die je graag wil delen? Stuur deze in maximaal 100 woorden naar vredesmissieszonderwapens@gmail.com. Wie weet kom je op de digitale Hall of Peace Fame!

Het vijfde Vredessymposium vindt plaats op 2 oktober 2019 in Nijmegen.

* <https://thecuriouscosmopolitan.com/harde-cijfers-terrorisme-moord-en-verkrachting-nemen-al-jaren-af/>

EIRENE- INTERNATIONALE ALV EN PINKSTERVERGADERING

Op 8 juni vond de Eirene- Internationale Pinkstervergadering plaats in Walberberg, Duitsland. De vergadering werd geopend met een Peace Song onder leiding van een vrijwilliger op het Eirene International-kantoor in Neuwied vanuit Burundi. Vervolgens vonden drie programma's gelijktijdig plaats, waaruit de deelnemers konden kiezen. Sommigen gingen op reis naar het Hambacher bos, anderen namen deel aan een vergadering die het vrijwilligersproces vanuit verschillende perspectieven besprak. In het panel waren mensen met ervaring in het vrijwilligersproces uit Burundi, met verantwoordelijkheid voor het voorbereiden van vrijwilligers uit het buitenland (in dit geval Nicaragua) om naar Duitsland te gaan voor hun dienst, en mensen die verantwoordelijk zijn voor het ontvangen van vrijwilligers uit Duitsland bij partnerorganisaties (in dit geval Costa Rica).

De derde optie qua programma was de ALV, waaraan Linda en ik deelnamen. Tijdens de ALV werd het jaarlijkse en financiële rapport gepresenteerd en gestemd. We werden ingelicht over de financiële status van twee van de grote projecten van Eirene-International: "Frieden Kooperation" (Vredesamenwerking) en het "Racistische Critical Change Process" (kritisch denken over racisme). Na de presentaties van het jaarlijks en financieel verslag hebben we ons gericht op de samenstelling van het bestuur van Eirene International. Na bijna vijf jaar in het bestuur en tientallen jaren in vrede samen te werken met onder andere Pax Christi, trad de 70-jarige Reinhard Voß af als voorzitter besloot zich meer op zijn familie te concentreren. Tegelijkertijd met het aftreden van de voorzitter vonden dit jaar bestuursverkiezingen plaats, er waren 10 kandidaten voor 9 plaatsen in de Raad en dit maakte het de eerste echte in een zeer lange tijd. Elke kandidaat vertelde ons over hun ervaringen met Eirene en vredeswerk en ze beschreven hun motivatie om in het bestuur plaats te nemen. Na het horen van de kandidaten hebben we gestemd. Het nieuwe bestuur bestond uit een gezonde mix van nieuwkomers, van wie sommigen onlangs terugkwamen van vredeswerk in het buitenland naar Duitsland, en anderen die al lang lid zijn van de raad van bestuur. Deze mix zou voor wat continuïteit en frisse perspectieven moeten zorgen om Eirene-International vooruit te helpen.

Na de ALV was er een lunchpauze, in de middag kwamen andere deelnemers aan voor de rest van de Pinkstervergadering. Het evenement vindt elk jaar plaats. Voormalige en huidige vrijwilligers verzamelen en delen hun ervaringen met elkaar en reflecteren over vredeswerk. Het was een mooie gelegenheid voor bestuursleden van Eirene-Nederland om deel te nemen aan en opnieuw contact te leggen met vertegenwoordigers van Eirene-International. In de komende maanden zullen we het nieuwe bestuur opvolgen en manieren zoeken om meer samen te werken.

WIJ GELOVEN DAT EEN LEVEN ZONDER GEWELD MOGELIJK IS

Met zeer grote bezorgdheid kijken wij naar de huidige ontwikkelingen in Nicaragua. Half december heeft de Nationale Vergadering aan meerdere NGO's de juridische zelfstandigheid ontnomen. Sindsdien waren zij in feite handelingsonbekwaam gemaakt.

Wij spraken met Ana Celia Tercero, Algemeen Directeur van APADEIM, over de huidige situatie in Nicaragua en wat deze situatie betekent voor de EIRENE-partnerorganisatie APADEIM.

Ana Celia, Nicaragua verkeert sinds bijna een jaar in een lastige politieke en economische crisis. Hoe wordt het werk van APADEIM hierdoor beïnvloed? Welke resultaten van de werkzaamheden van APADEIM maken de mensen in deze situatie sterker?

De situatie verscherpt zich. De mensen leven in het algemeen in onzekerheid. Dit leidt tot spanningen binnen het gezin en angst voor verdrukking en geweld. Het werk van APADEIM heeft de sociale verbondenheid versterkt, door middel van thema's en projecten ter verbetering van de positie van vrouwen en gezinnen. Deze werkwijze heeft ertoe bijgedragen, dat mensen deze crisis op een meer volwassen manier kunnen benaderen.

Er zijn mensen die denken dat zij hun leven op het spel zetten wanneer zij blijven samenwerken met APADEIM en dat vormt een probleem omdat dit bij andere vrouwen en onder de bevolking angstgevoelens veroorzaakt. Anderzijds zijn er groepen, die denken dat zij bij APADEIM de mogelijkheid hebben uit gewelddadige situaties te ontsnappen en dat de projecten verbetering in hun leven hebben gebracht. We zijn erin geslaagd ons werk ook tijdens deze crisis voort te zetten. Voor dit succes zijn twee redenen aan te voeren: Ten eerste omdat we als organisatie sinds vele jaren met plattelandsgemeenten nauw verankerd zijn. En ten tweede omdat dankzij onze werkwijze rekening wordt gehouden met genderspecten en doelgroepen er voortdurend bij betrokken worden.

Hoe denk je zelf over de situatie in Nicaragua en heb je een wens voor de lezers?

Ik vind het lastig deze vraag te beantwoorden. Ik ben in een een realiteit verzeild geraakt, waarvan ik nooit had gedacht dat ik die ooit ergens zou meemaken en waarvan ik mij zelfs geen voorstelling had kunnen maken. Ik zie mijzelf geconfronteerd met thema's die betrekking hebben op mijn werk als mensenrechtenactivist. Vanwege de situatie die ik aan het begin van de crisis meemaakte kwamen veel angsten in mij boven. Mijn land van meren en vulkanen is onvoorstelbaar mooi. Ik houd van mijn land en sympathiseerde een tijd lang ook met het Sandinistische Bevrijdingsfront. Nu schaam ik me voor wat er is gebeurd. Nicaragua moest pijn ondergaan en rouwen om jonge mensen, kinderen en volwassenen die onterecht ter dood werden gebracht. Migratie en uiteenvallen van gezinnen zijn nu een harde realiteit geworden, die ook aan mijn voordeur heeft geklopt.

Mijn wens is dat deze nachtmerrie zo snel mogelijk voorbij gaat, want het volk van Nicaragua en de NGO's zijn geen misdadigers, we zijn niet op een staatsgreep uit en zijn geen terroristen. We zijn inwoners van Nicaragua, we verlangen naleving van onze rechten en geloven in een leven zonder geweld.

Nu ben ik gemotiveerder dan ooit om door te gaan met werken aan thema's ter verdediging van de mensenrechten en met name van de rechten van de vrouw. Ik wil dat de internationale gemeenschap weet dat het ons pijn doet wat hier in Nicaragua gebeurt en dat wij aan een rechtvaardige, democratische wereld geloven. We geloven in een Nicaragua waarin de rechtsstaat is hersteld, waarin vredescultuur een grensoverschrijdend thema is. Dat is waar de internationale gemeenschap dringend de focus op moet richten!

Ana Celia Tercero, Algemeen Directeur van APADEIM, maakt zich op dit moment erg bezorgd over de toekomst van Nicaragua. Deze foto is gemaakt tijdens de Vredesconferentie in oktober 2017, rechts moderator

HAND IN HAND TERUGBLIKKEN OP HET VERLEDEN: HET VERLEDEN VERWERKEN IN KOSOVO

door Stefan Schneider

Vredeswerk is tegenwoordig een beroep. Je wordt in methoden getraind, neemt deel aan na-/bijscholingen, ontwerpt projecten, moet arbeidsuren presteren en verlofaanvragen opstellen. Je kunt zelfs boeiende vakken zoals Onderzoek naar Vrede en Conflictbeheersing studeren. Daar leer je nog meer methoden, leest studies, ontmoet mensen die deskundig zijn op gebied van theorie en praktijk en wordt voor een carrière in vredeswerk met de noodzakelijke wapens toegerust. Alles past in elkaar, alles gaat zoals het hoort te gaan, eindexamen gehaald, gesolliciteerd, toezegging gekregen, het vliegtuig in en daar ga je dan. En plotseling werk je samen met mensen die een oorlog aan den lijve hebben ondervonden. Daardoor krijg je een heel andere kijk op het leven.

De KURVE Wustrow begon in 2014 in het kader van de Civiele Vredesdienst (ZFD) samen te werken met de vredesorganisatie Action for Nonviolence and Peacebuilding (ANP) in Kosovo. Als vredeswerker had ik daar de taak samen met mijn collega's een project voor het verwerken van het oorlogsverleden op poten te zetten. Geen gemakkelijke onderneming.

Het verleden in samenlevingen die nog maar kort geleden een oorlog hebben meegemaakt, is een mijnenveld. Er zijn veel no-go-gebieden, veel stappen leiden in overdrachtelijke zin tot explosies en zonder een goede plattgrond kom je niet ver. Dat was in het Duitsland van de jaren vijftig zo en zo is het nu ook in Kosovo. In het plotseling door Albanen gedomineerde land luidt het officiële geschiedenisverhaal als volgt: In de jaren negentig was het UCK het Albanese bevrijdingsleger, de Servische troepen onder commando van Slobodan Milosevic waren de bezetters, de interventie van de NATO was de oplossing voor het drama. Maar het leven van ieder mens en de geschiedenis van iedere samenleving wisselt tussen alle grijs tinten, tussen zwart en wit. Mijn collega's bij ANP wisten dat uit eigen ervaring en zo waren wij in de gelegenheid een project te ontwerpen, dat effectief was voor mensen van zeer verschillende groepen en geografische achtergronden die met het eigen verleden in het reine wilden komen.

In het Montenegrijse Ulcinj, een geliefde badplaats aan de Adriatische Zee, kwamen wij met onze gemengde groep deelnemers praktisch op neutraal gebied bijeen. Iedereen droeg zijn bagage van verdrongen herinneringen aan vlucht, angst en woede met zich mee. In een indrukwekkend proces slaagden mijn collega's Nexhat, Gazmend, Emine en Fatime erin de groep samen te brengen en vertrouwen op te bouwen. Stap voor stap reikten de groepsleden elkaar de hand en samen keerden wij ons naar het pijnlijke verleden.

Tijdens een seminar in Montenegro gaf Stefan Schneider uitleg over het verwerken van het oorlogsverleden in Duitsland na de tweede wereldoorlog.

Tijdens een kringgesprek bespreken we wat de oorlog stuk heeft gemaakt. Nexhat Ismajli leidt een eenheid over identiteit. V.l.n.r.: Hysni Shala, Agim Rexhaj, Slavica Trajkovic, Nexhat Ismajli. Foto: Stefan Schneider

Een van onze Albanese deelnemers, Adnan (niet de echte naam) moest zich tijdens de koude winter een aantal maanden in het bos voor Servische troepen schuilhouden. Zijn broer, die zijn lot deelde, zou in die tijd bijna aan een slangenbeet zijn gestorven. Tijdens de training leerde hij Goran (niet de echte naam), een Servische deelnemer uit het Noorden van Kosovo kennen. Deze had zich op zijn beurt tijdens de oorlog verzet tegen het Milosevic-regime en werd door zijn gemeente uitgestoten. Goran verloor zijn beste vriend, die zich bij de strijdende troepen had aangesloten en nooit meer uit de oorlog zou terugkeren. Conform de eenheden van geweldloze communicatie, identiteit en verwerking van het verleden zaten Goran en Adnan 's avonds nog urenlang samen. Zij vertelden elkaar over hun pijn en angst, over verlies en woede. In een hotel aan de Adria bouwden zij een brug naar elkaar, over een diepe Servisch/Albanese kloof. Dat hadden ze zelf nooit voor mogelijk gehouden. Geweld is in staat betrekkingen binnen enkele seconden te verbreken, maar er zijn tientallen jaren nodig om deze in kleine stapjes weer te herstellen.

Ik vroeg mij af wat mijn persoonlijke bijdrage aan het verwerken van het oorlogsverleden in Kosovo kon zijn, een land dat ik alleen maar van de televisie kende en besloot de geschiedenis van mijn eigen familie en de weg die mijn familieleden tijdens de tweede wereldoorlog moesten afleggen met de anderen te delen. Want het verwerken van het verleden na een oorlog duurt veel generaties voort, dat weet ik uit eigen ervaring. Ik heb veel herinneringen aan mijn Duits-Russische Misjpoche. Door de jaren heen heb ik veel meegekregen over vluchten en oorlog, ontberingen, verlies en schuld. De gebeurtenissen van de woelige twintigste eeuw in Europa bepalen het leven van mijn grootouders en legden een zware last op de jeugd van mijn ouders. Het verwerken van het oorlogsverleden in Duitsland kent veel gezichten: Ik vertelde over gedenktekens bij concentratiekampen, stolpersteine, en monumenten. Maar mijn eigen familie verhaal delen was voor mij heel bijzonder. En zo was ik voor één middag in oktober 2014 even geen vredeswerker, maar behoorde ik tot een groep mensen die zich geconfronteerd zagen met hun verleden.

De energie en de moed van onze deelnemers, hun persoonlijke herinneringen aan de Kosovo-oorlog in een van de verschillende groepen te delen, hebben diepe indruk op me gemaakt. Na onze eerste training in Ulcinj zouden nog twee andere volgen: Er werden schilderijen gemaakt en persoonlijke verhalen opgeschreven, deels met grote onderzoeksinspanningen. Hoogtepunt vormde in april 2015 in de Nationalbibliotheek van Pristina, de presentatie van het boek "The Soul's Remembrance" met levensverhalen en herinneringen aan de oorlog in Kosovo van mensen uit zeer uiteenlopende groepen.

Vredesorganisaties in naoorlogse samenlevingen worden steeds weer met het verwijt geconfronteerd niet professioneel genoeg te zijn. Men zegt wel dat hun emotionaliteit succesvol werk in de weg staat. Tijdens een conferentie in Oostenrijk hoorde ik ooit Nenad Vukosavljevic, niet alleen medeoprichter van het Centre for Nonviolent Action (CNA) in Sarajevo/

Belgrado, maar ook een persoon met zeer veel invloed in de Civiele Vredesdienst, (ZFD), een erg treffende uitspraak doen: "Wij hebben een oorlog meegemaakt, het gaat bij ons werk niet in de eerste plaats om professionaliteit, maar het gaat om ons leven. Wie zou zich daarvoor beter kunnen inzetten dan wij zelf?" Een zin die mij in mijn rol als externe vredeswerker goed heeft gedaan, om kritisch en weldoordacht met mijn opdracht om te gaan.

Vredeswerk is als een mozaïek dat uit veel delen bestaat: projectvoorstellen schrijven, evaluaties uitvoeren, financiële verslagen opstellen, conflicten analyseren en bemiddelen – iedere taak heeft zijn eigen plaats. De studie Vredes- en Conflictonderzoek en de nascholingscursus bij de KURVE, die ik samen met de collega's in mijn team kon bezoeken, hebben mij goed op deze taken voorbereid. Maar in de realiteit van de naoorlogse samenleving in Kosovo merkte ik al snel

dat er meer nodig is om je voor de vrede effectief in te zetten. Het was de levensader van mijn collega's bij ANP, die uiteindelijk beslissend voor het succes van ons werk was. Mijn taak was daarbij hen rugdekking te geven in de dialoog met andere mensen. Gevoed door hun persoonlijke ervaringen tijdens het uiteenvallen van Joegoslavië hebben zij een onbedwingbare wil ontwikkeld om voor de vrede op te komen. Eén ding heb ik in de tijd dat ik bij hen was geleerd: Waar een wil is, is een weg.

De schrijver:

Stefan Schneider studeerde Vredes- en Conflictonderzoek aan de Philipps-Universiteit Marburg. Van 2014-2016 deed hij vredeswerk bij de KURVE Wustrow in Kosovo. Sinds augustus 2016 werkt hij op de communicatieafdeling op het hoofdkantoor van EIRENE en is daar verantwoordelijk voor Social Media en Fundraising.

VAN DE VOORZITTER

Beste allemaal,

En zo ligt de vierde nieuwsbrief alweer op de mat. De ALV is afgerond, de pinksterconferentie achter de rug – over beide zaken verderop in deze nieuwsbrief meer – en mijn eerste jaar als voorzitter loopt ten einde. Het zal niemand ontgaan zijn: de zomer staat voor de deur!

Deze zomer staat in het teken van verandering. Voor Eirene op verschillende vlakken. Allereerst moet ik mededelen dat het fusieproces met Pais ten einde is gekomen. We hebben ervoor gekozen niet verder te gaan met elkaar. Ruim 2,5 jaar hebben we geprobeerd beider organisaties samen te voegen, maar dat is om verschillende redenen niet gelukt. Als een dergelijk proces te lang duurt, en teveel energie vraagt van onze vrijwilligers (energie en tijd die we natuurlijk het liefst in onze projecten stoppen), dan is het enige wijze besluit de stekker eruit te trekken en het verlies te nemen. Dat hebben we daarom gedaan. We gaan onze eigen weg, en natuurlijk wensen we Pais het allerbeste in de toekomst!

Ten tweede is er ook verandering aanstaande op een ander bestuurlijk niveau. Afgelopen jaar heb ik me als voorzitter voor Eirene ingezet. Ik zeg eerlijk dat ik deze rol destijds aanging onder voorbehoud: ik was net afgestudeerd en kon daarom moeilijk inschatten hoeveel tijd ik zou hebben. Ik heb echter gemerkt dat dit lastig te combineren blijkt met een fulltime baan en druk sociaal leven. Ik vind dat je als voorzitter ook tijd moet kunnen vrijmaken voor het netwerken met andere organisaties, bijwonen van bijeenkomsten, actief onderhouden van contacten etc. Dat lukt me op het moment niet (genoeg).

Daarnaast heb ik ook gemerkt dat ik vooral blij word van het praktisch werken aan projecten, waarbij ik me wat meer op de achtergrond opstel. Zo hebben we sinds kort een nieuwe website – ga maar eens kijken! – en zijn we druk bezig met de voorbereidingen van het komende symposium. Deze overwegingen in acht nemende heb ik daarom besloten terug te treden als voorzitter. Het was geen eenvoudig besluit; wel het juiste denk ik. Ik moet mijn tijd simpelweg verdelen en kom mijns inziens beter tot mijn recht als coördinator van lopende projecten, iets wat denk ik voor de organisatie ook erg belangrijk is op dit moment.

Gelukkig wil Paul den Hartog voorlopig mijn rol overnemen. Ad interim, dat wel. Ik neem zijn rol over als Algemeen Bestuurslid en blijf dus aanwezig in het Eirene bestuur, maar wat meer op de achtergrond. Dit is ook op de ALV bekrachtigd. Ondertussen blijven we zoeken naar nieuwe bestuursleden en vrijwilligers die onderdeel willen worden van onze prachtige organisatie. Het laatste wat ik erover wil zeggen is: dank voor het vertrouwen. Wie weet pak ik de hamer nog eens op in de toekomst, zeg nooit nooit!

Tot slot wil ik nog kort twee dingen aanstippen die op de planning staan en waar ik met plezier naar uitkijk: het vredessymposium (dit jaar op 2 oktober in Nijmegen – zie verderop in de nieuwsbrief) en de vrijwilligersdag (10 november in Amersfoort). Over dat laatste kan ik alvast verklappen dat onze gecertificeerde trainers uit Bosnië naar Nederland komen om onze vrijwilligers een basistraining Geweldloze Communicatie te geven. Een unieke ervaring om eens kennis te maken met deze bijzondere dames en meer te leren over ons project in Bosnië. Ook leden van Eirene die geen actieve vrijwilliger zijn, zijn van harte welkom. Mail even naar eirene.secretaris@gmail.com om je op te geven.

Tot zover deze laatste Van De Voorzitter van mijn kant. De volgende nieuwsbrief neemt Paul het stokje weer over.

Ik wens alle leden van Eirene een hele fijne zomer en veel leesplezier in deze nieuwsbrief.

Linda de Veen
Voorzitter

EIRENE

DONEER EENVOUDIG ONLINE VIA: WWW.EIRENE-NEDERLAND.ORG

Colofon

Vanuit een principe van actieve geweldloosheid ondersteunt EIRENE op het noordelijk en zuidelijk halfrond initiatieven, die zich voor geweldloze conflictoplossing en een duurzame en rechtvaardige ontwikkeling inzetten.

EIRENE Nederland is onderdeel van EIRENE Internationaal.

IBAN: NL29INGB0001856660
t.n.v. EIRENE Nederland te Bilthoven
(giften zijn aftrekbaar van de belasting)

Postadres: Schimmelpenninckkade 30
3813AE Amersfoort
Telefoon: 06 - 23 21 26 39
Email: info@eirene-nederland.org

Website: eirene-nederland.org
Facebook: facebook.com/EireneNL
Twitter: [@EireneNL](https://twitter.com/EireneNL)
You Tube: youtube.com/user/EireneNL

EIRENE-nieuws verschijnt 4x per jaar

Redactie: Jennifer Pampolina en Linda de Veen
Lay-out: Egbert Scheffer (egbertegd.nl)

Scan de QR-code
met je smartphone